

הכל, תמיד בכחך להתעלות ממצבך הירוד ולצאת מאפלה לאורה.

לחתר להישגים נעלים יותר. ואילו למי שמצוי בשפל המדרגה, זו קריאת עידוד - אל-לך להתנשא, שפן על-אף

~ נקודות משיחות קודש ~ (תורת מנחם כרך ט עמוד 209)

אף, על אף הירידה בפרשתנו לגבי פרשת פקודי, הרי לפי סדר התורה, עולים ובאים מפרשת פקודי לפרשתנו. שפן תכלית הפונה היא לא בגילוי האור שבמשפך, אלא בגילוי שבתוך העולם, והגילוי הנעלה של פרשת פקודי אינו אלא הכנה והקדמה לגילוי בפרשתנו.

בסוף הפרשה הקודמת, פרשת פקודי, למדנו על גילוי אור גדול שהיה במשפך - "ויכבוד ה' מלא את המשפך, ולא יכל משה לבא אל אהל מועד גוי", שזה גילוי שבא מלמעלה; ואילו בפרשתנו מדבר בגילוי מועט, הנרמז באל"ף הזעירה של 'ויקרא', והינו אור שבא מלמטה, על-ידי העבודה בעניני העולם - צאן ובקר גשמיים.

~ נקודות משיחות קודש ~ (לקוטי שיחות' חלק כב, עמוד 1)

קיום רצון ה' (מצוה מלשון צותא וחבור), והיא עלולה להפגם ולהחלש על-ידי אי-ציות, חלילה, לרצונו; (ב) התקשרות עצמית - שאיננה תלויה בגילוי רצון העליון; היא אינה נוצרת על-ידו, ולכן גם לא נחלשת בהעדרו]. וזוהי פגנת המדרש: **"באז טהורין"** - תינוקות של בית רבן, שלא טעמו טעם חטא מעולם, **"ויתעסקו בטהורין"** - בתורת הקרבנות, המגלים ומעוררים את אותה בחינה בנפש שהיא למעלה מפגם החטא, אלא היא תמיד נקייה וטהורה.

מפני מה מתחילין לתינוקות ב'תורת כהנים'...? אלא: שהתינוקות טהורין, והקרבנות טהורין; באז טהורין ויתעסקו בטהורין (ויקרא רבה פרשה ז)
כשאדם מביא קרבן על חטא שחטא, הוא מבטא בכך את הקרבה וההתקשרות העצמיים שלו לה' ויתברך, קרבה והתקשרות שלא נגע בהם החטא; ובכחה של התקשרות זו לתקן את הפגם שנגרם על-ידי החטא. [וכמבאר בתורת החסידות, שבהתקשרות הנפש לאלקות - שתי בחינות: א) התקשרות עשויה - הנוצרת על-ידי

~ נקודות משיחות קודש ~ (לקוטי שיחות' חלק כב, עמוד 11)

(א) האדם נמשל לעץ, כנאמר (שופטים כ) **"כי האדם עץ השדה"**.
(ב) עצי המערכה הם בגדר 'הכשר מצוה', שהרי אין הם באים אלא כדי לאפשר את הקרבתו והעלאתו של דבר אחר, הינו בשר הקרבן שנקרב על גביהם. ודוגמתו בעבודת האדם: מי שמקרב יהודי **שני** לקב"ה. הנכונות לעסוק בעבודה כזו, היא אות וסימן לביטול מחלט ומשלים לקב"ה.

ולא נאמר כי תקריב מנחה, מלמד שמקריבים קרבן עצים (תורת כהנים)
באור תכן 'קרבן עצים' בעבודה הרוחנית: הקרבנות לסוגיהם (עולה, שלמים וכו') מורים על הקרבה חלקית, של כוחות מסוימים בנפש; כל קרבן לפי ענינו. ואילו 'קרבן עצים' מסמל הקרבה כללית, של עצם הנפש - האדם מוסר את עצמו, כל-כלו לקב"ה. הקרבה זו נרמזת ב'קרבן עצים' דקרא, משתי סיבות:

~ נקודות משיחות קודש ~ (שיחת ד' אדר שני תשמ"א)

להקב"ה - על האדם להקטין את עצמו ולהיות 'זעירא'. אף ב'דברי הימים' מדבר בתולדות העולם, ובניחס לעולם - על האדם להיות 'רבתי', למשל ולהשפיע על סביבתו.

ויקרא (א, א) האות א' היא זעירא, ואלו האות א' שבמלה "אדם" בתחלת 'דברי הימים' היא רבתי. ויש לומר בגדר הרמז: פאן מדבר בקריאתו של **הקב"ה** אל משה, ובניחס

במליל עם בני ישראל ומימר להון אנש ארי קריב מנכוז קרבנא קדם ?? מן בעירא מן תורי ומן ענא תקרבין ית קרבנכוז :

(ב) **דבר אל-בני ישראל ואמרת אליהם אדם פייקריב מפם קרבן ליהוה מן הבהמה מן התפקר ומן הצאן תקריבו את-קרבנכם:**

הראשון לא הקריב מן הגזל, שהכל היה שלו, אף אתם לא תקריבו מן הגזל. הבהמה • יכול אף תיה

מ"ט◀ אדם פייקריב מפם • כשקריב, בקרבנות נדבה דבר הענין. אדם • למה נאמר? מה אדם

(ב) אדם פייקריב מפם קרבן לה'. התחיל בלשון יחיד, וסגם בלשון רבים 'תקריבו קרבנכם'. ומה שפרש רש"י מלמד ששנים מתנדבים עולה בשתפות', אינו מספיק לישב המקרא לחברו מראשו לסופו, כי לא ידענו היכן הפסיק הענין; ונראה לפרש שרצה להזהיר כל מקריבי קרבן לה' שלא יבשלו